

henviser til de i denne Beretning indeholdte Betragtninger som vejledende for Delegationen under Forhandlingerne angaaende Spørgsmaalet.

Under Drøftelserne i 1. Udvalg af de »Elleve«s Forslag viste der sig hurtigt afgørende principielle Meningsforskelligheder. Japans Delegerede *Ito* rejste Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af overhovedet at foretage en Indarbejdning i Folkeforbundspagten af de i Kellogg-Pagten indeholdte Principper, medens Sveriges Delegerede *Undén* vel paa sin Regerings Vegne udtalte Sympati for Tanken om en saadan Indarbejdning, men samtidig udtalte sig mod den Udvidelse af Sanktionerne i Henhold til Folkeforbundspagten Art. 16, som de foreslaaede Ændringer af Art. 12 vilde medføre. Særligt fremhævedes det Tilfælde, at Raadet over for en foreliggende Konflikt delte sig i to Grupper, i hvilket Tilfælde man ikke med Rette kunde tale om Sanktioner. Det vilde være nødvendigt først at komme videre paa Afrustningens Vej, gøre Sikkerheden mere virksom og i Særdeleshed at fuldkommengøre de afværgende Foranstaltninger. Endelig saa han i og for sig intet betænkeligt i, at der fandtes to Arter af Forpligtelser: en, hvorefter der indtraadte Sanktioner, en anden, hvorefter der ikke fandtes Sanktioner. Den finske Delegerede *Erich* gjorde visse Indvendinger, navnlig ønskede han større Klarhed med Hensyn til, hvorledes man bør opfatte Begreberne »fredelige Midler« og »ikke fredelige Midler«.

Den engelske Delegerede *Noel Baker* udtalte sig stærkt for Nødvendigheden af et ensartet System over for alle Tilfælde af Krig og henstillede indtrængende til den svenske Delegerede at frafalde sine Betænkeligheder. Den belgiske Delegerede *Rolin* sluttede sig hertil og henviste bl. a. til, at den danske Regering, hvis Delegerede under den 10. Folkeforbundsforsamling syntes at have næret lignende Betænkeligheder med Hensyn til Sanktions-

spørgsmaalet som den svenske Regering, i sine Bemærkninger af 17. Februar d. A. havde udtalt ikke at have afgørende Indvendinger i saa Henseende. Paa tilsvarende Maade udtalte den franske Delegerede *Cassin* sig til Fordel for de »Elleve«s Forslag. Paa Norges Vegne udtalte *Ræstad* Betænkeligheder ved Udvidelsen af Sanktionerne og mente ikke, at man burde opstille et Axiom, hvorefter enhver Krig skulde medføre Sanktioner. Den danske Delegerede *Engell* udtalte, at hans Regering vel var forstaaende over for de særligt af *Undén* fremhævede Betænkeligheder, men at den betragtede Fordelene ved en effektiv Begrænsning af Krigstilfældene som større end den i saa Fald meget fjernere Risiko for en Udvidelse af Sanktionsforpligtelserne. Man havde derfor sluttet sig til de »Elleve«s Forslag, idet man dog forbeholdt sig visse Bemærkninger til enkelte Artikler.

Medens bl. a. Hollands Delegerede *Limburg* og Grækenlands Delegerede *Politis* ligeledes sluttede sig til Forslaget, fastholdtes Betænkelighederne fra Modstandernes Side, hvortil kom, at Rumæniens Delegerede *Mironesco* i Forbindelse med Pagtændringen rejste Spørgsmaalet om, hvilken Betydning man skulde tillægge de af forskellige Regeringer i sin Tid ved Tiltrædelse af Kellogg-Pagten formulerede Reservationer.

Da Diskussionen hidtil alene havde beskæftiget sig med den principielle Side af Spørgsmaalet, og man allerede nærmede sig Tidspunktet for Forsamlingens Slutning, ansaa man det under disse Omstændigheder for nødvendigt at afbryde Diskussionen i Udvalget og at nedsætte et Underudvalg, bestaaende af 14 Medlemmer til Sagens nærmere Behandling.

I Underudvalget var Finland, Norge og Sverige, men ikke Danmark repræsenteret, formentlig fordi der fra førstnævnte tre Landes Side var fremsat væsentlige Indvendinger mod de »Elleve«s Forslag.

Underudvalget udarbejdede derpaa et